

Gemeente, hoe zit dat eigenlijk bij ons met **VISIOENEN**?

Hoe vaak hebben wij het er met elkaar over? Hier in deze kerk, ... over vergezichten die durven te tasten naar wat zich juist nog niet als mogelijkheid aftekent... Vergezichten over het leven en geloof, of over ons eigen gemeentebestaan bijvoorbeeld? ---

In de gesprekken over ons vernieuwingsbeleid, gesprekken die wij in de afgelopen weken en maanden veelvuldig hebben gevoerd, was dat **visionaire denken** : het denken over hoe het zou kunnen gaan en vooral over waar wij verrassend nieuwe wegen hopen te vinden voor kerk en gemeente...

In onze overwegingen was dat soort visionair denken opvallend afwezig. Het werd keer op keer toegedekt door de zogenaamde realiteits-check: Wat is betaalbaar? Wat is niet (meer) betaalbaar? Wat kunnen (en moeten) we staande houden? Wat kunnen we missen? Uitgangspunt van dergelijk denken over kerk en leven is dan doorgaans: "Zo als het nu is, dat is de standaard van kerkzijn, de vanzelfsprekende vorm en norm." En vervolgens gaat het er dan om zo veel als mogelijk dáárvan vast te houden.. zo veel als mogelijk vast te houden van de vormen die bij ONS passen, die WIJ kennen en die ONS lief zijn ...:

Zo als: - de kleine club van mensen die we graag hier ontmoeten... - een mooi kerkgebouw en een schitterend orgel... - een zondagochtendviering, tekstlezing, stilte, gebed, zang... Een toekomstvisioen van geloof en leven en "kerk" en "gemeente" in het licht van "de tering naar de nering zetten" komt zodoende al gauw neer op: Van alles iets minder... omdat het moet, omdat het gewoon niet meer zo kan als weleer.... het geld is op (en de fantasie? en het geloof?...)

Maar de Bijbelse verhalen dan, over visioen en verwachting, de beelden van de menigte in Jeruzalem, die palmtakken zwaaiend Jezus begroet, in wie zij een verbeelding herkennen van hun visioen van de vredekonink... --- Die Bijbelse beelden boeken wij doorgaans af onder: "Ze waren toen misschien een beetje over de toeren... bij die kermis daar in Jeruzalem..." Maar elk jaar opnieuw legt ons onze traditie deze tekst en die beelden van Jezus' intocht in Jeruzalem voor, op Palmpasen en op één Advent. Als uitdaging om ons eigen geloofsperspectief kritisch onder de loep te nemen en ons af te vragen, hoeveel van de hoop en verwachting, die ooit de weg van het Evangelie hebben gekenmerkt, wij al hebben opgegeven of hebben ingeruild voor haalbare minimum-beelden... "

Een einde aan strijdwegens, vrede tussen volkeren, gerechtigheid en zegen... " Je wordt voor gek versleten als je vandaag daarmee aankomt, met de visioenen van Zacharia, ... Op een moment dat de militaire annexatie van de Krim door Rusland een feit is (en misschien wel van delen van Oost Oekraïne binnenkort) en in het licht van de voortgaande oorlog in Syrië, en op zo veel andere plekken in deze wereld. Visioenen, vergezichten van hoe het zou kunnen zijn... Welke rol hebben die visioenen dan nog, wanneer alle grote ontwerpen van toekomst en samenleving, alle ideologieën en wereldbeelden en mensendromen al een keer zijn ontluisterd en gesneuveld...?

--- Maar, gemeente, dat is toch nooit anders geweest! En het was ook toen al zo, al bij Jezus' intocht in Jeruzalem op een ezelen op het moment dat Zacharia voor het eerst droomde van een vredevorst en de kracht van de nederigheid... De Bijbelse visioenen hebben mensen altijd voor gek laten staan... voor het oog van degene die de feiten op een rijtje zetten en menen daarmee de werkelijkheid te beschrijven. Want de functie van visioenen is **niet** om als construct van mogelijke werkelijkheid te dienen. De functie van visioenen is **niet** om met andere wereldbeelden en toekomstplanningen te concurreren om de vraag welk beeld meer waarschijnlijkheid heeft om omgezet te worden, hoe het zit met de realiteits-check, en wat het zou kosten en hoe lang het zou duren...

Visioenen, ook het visioen van een vredevorst die de stad binnenrijdt, Jeruzalem, dé stad, ... een vredevorst die onze stad, Amsterdam, binnenrijdt zo als Sinterklaas op een ander moment van het jaar...

Visioenen zijn er, om ons innerlijke kompas te ijken, en om de richting aan te geven waar wij leven en toekomst en heil vermoeden en verwachten en geloven, en waarvoor wij ons leven willen inzetten: Het spoor waarop wij ons leven willen wagen opdat het gezegend leven, vruchtbaar leven, heilbrengend leven moge zijn en worden.

Als de Evangelieverhalen over Jezus vertellen, dat Hij Jeruzalem binnenrijdt, zo als de vredevorst in de oude visioenen, dan schetsen zij daarin het spoor dat het Evangelie zelf, de boodschap van Christus, Gods Woord

van trouw, is gegaan en gaat... En ze nemen daarin mee de schrik die je om het hart kan slaan, als je ziet, wat er op dat spoor op je afkomt als mens...

Wie met Jezus durft te dromen - van vrede en gerechtigheid voor mensen in het klein en in het groot, - van leven gevend water voor dorpen in Burkina Faso, - van gemeenten en kerken in deze stad, Amsterdam, waar mensen ook in de toekomst met elkaar het leven delen, en tasten naar genade en vergeving als levenshouding in plaats van elkaar af te rekenen op verdienst en winsten,...

Wie met Jezus durft te dromen, die moet weten, dat deze dromen, deze vergezichten en visioenen, deel zijn van een weg, - waarop ook drie kruizen staan, - en een donker graf - en angst en onzekerheid en vernedering - en verraad en ontluistering ... maar ook: een weggerolde steen, en licht en leven voorbij de dood...

Anders dan zo, goedkoper en minder inspannend, berekenbaarder en met verzekerd winstperspectief, is geloofsleven in de traditie van Christus niet te verkrijgen... Dat is, wat de verhalen van Palmpasen ons willen vertellen aan het begin van de Stille Week. En dat is, bij alle dubbelheid die het oproept, wel degelijk reden om te juichen van vreugde, voor zover wij zoiets nog durven... Dat is reden om te zwaaien met palm (of met buxus)takken, ook vandaag, omdat het visioen van Gods vredevorst, en van de kracht van de breekbaarheid van echt en menselijke leven, de horizon van de toekomst open laat: Open voor het onverwachte... Open voor Gods onverwacht initiatief in en door en naast ons eigen doen en laten en ons vertrouwen daarop, dat er wegen zullen komen waar nu geen wegen lijken te zijn, voorbij de berekenbare feiten van financiën en gebouwen en ledenaantallen en vormen van viering en voortgaande secularisatie...

Palmpasen, het visioen van levens- en geloofstoekomst voor mensen in het spoor van die belachelijke kleine man op die ezel... Palmpasen is ook een beetje al Pasen: Staande aan het begin van de Stille Week, of de Goede Week, uitkijkende over een weg die door de diepste diepten gaat van wat een menselijk bestaan uitmaakt, ... En vertrouwen en hopen en durven zien dat er licht en leven is, als wij ons laten meenemen in de geloofsweg waarop Christus ons is voorgegaan. Als wij kerk durven te denken als een beweging van mensen die er was en is en zal zijn: onverwacht nieuw op elk moment, vandaag en morgen, en tot in eeuwigheid, in Gods tijd... dan houden wij ruimte en fantasie ook voor onverwachte vormen en wegen van kerkzijn, ook hier in onze stad. Want: "Houdt moed, HIJ nadert al" - "de tijd is al gekomen", - is aangebroken en gaat voort... En ZIJN verhaal vertelt in beelden en visioenen al dat "wat over ons geschreven is" Een verhaal van verwachting en geloof.

Is dat niet schitterend, mensen? Zo te durven leven en geloven!

AMEN